

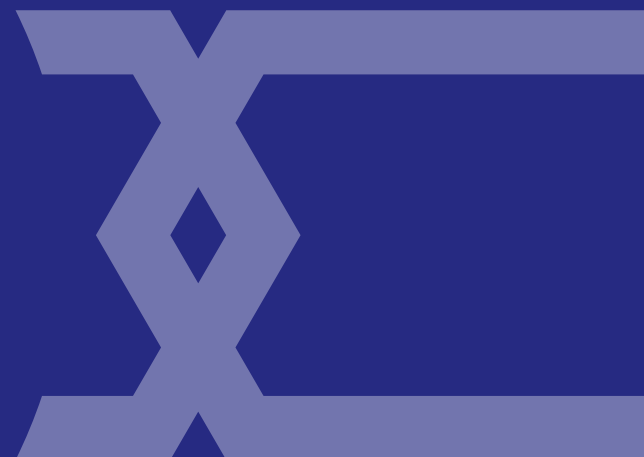
Capitolul 2. Cadrul internațional și european privind traficul de persoane – exploatarea prin muncă

Coordonator capitol: KEMEA

Contribuitor: ACDD

Co-funded by
the European Union

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

2. Cadrul internațional și european privind traficul de persoane pentru exploatarea prin muncă

2.1 Introducere

Termenul „trafic de persoane pentru exploatarea prin muncă” este folosit pentru a diferenția între traficul în scopul exploatării sexuale și traficul în scopuri de exploatare în orice sector economic, atât în ceea ce privește ocuparea forței de muncă declarată, cât și în ceea ce privește cea nedeclarată.

Conceptul de „exploatare prin muncă” în contextul traficului de persoane a fost consacrat doctrinar și cuprinde cel puțin munca sau serviciile forțate, sclavia sau practicile similare sclaviei și servituții. Caracteristica comună a acestor cazuri caracterul involuntar al prestării acestor activități de către victimă din cauza constrângerii, amenințării, abuzului fizic și psihic, printre alți factori care contribuie. Acestea sunt concepte bine cunoscute în dreptul internațional, inclusiv în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special în ceea ce privește articolul 4 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ([CEDO](#)), care interzice sclavia și munca forțată.

Uniunea Europeană se bazează pe statul de drept. Aceasta înseamnă că fiecare acțiune întreprinsă de UE se bazează pe tratate care au fost aprobate de comun acord, în mod democratic, de către membrii săi. Legislația UE contribuie la atingerea obiectivelor tratatelor UE și pune în practică politicile UE.

Principiile și valorile comune ale UE care cuprind societățile: libertatea, democrația, egalitatea și statul de drept, promovarea păcii și a stabilității.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Co-funded by
the European Union

O decizie-cadru a UE este un instrument juridic obligatoriu care stabilește standardele și orientările minime pe care statele membre ale Uniunii Europene (UE) trebuie să le respecte în domenii specifice de cooperare, cum ar fi dreptul penal sau aplicarea legii.

Fiecare lucrător din UE are drepturi minime specificate referitoare la: sănătatea și securitatea la locul de muncă, drepturi și obligații generale, echipament de lucru, ore/zi în conformitate cu cadrul legal. Pe scurt, statul de drept stabilește un cadru care protejează angajații și angajatorii de tratamente nedrepte și inegale, precum și previne dinamicele abuzive și ilicite.

Egalitatea de șanse între femei și bărbați: egalitatea de tratament la locul de muncă, sarcină, concediu de maternitate, concediu parental.

În cadrul acestui capitol vor fi enumerate și prezentate cele mai importante cadre legislative și inițiative internaționale și europene.

Se face referire și la dreptul instituțional al UE, iar prin intermediul acestui capitol, cursanții pot fi ghidați prin subiectele de importanță majoră pentru dreptul UE, în general. Obiectivul principal al acestui capitol este de a prezenta pe scurt structura Uniunii Europene și baza juridică privind traficul de persoane și exploatarea prin muncă. Fiecare subiect abordează principiile fundamentale pentru a ajuta la înțelegerea importanței cadrelor juridice ca punct de plecare pentru prevenirea traficului de ființe umane în scopul exploatării prin muncă.

Nota: Acest capitol conține hyperlinkuri către actele normative și documentele oficiale relevante.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

2.2 Obiective de învățare

Capitol 2 introduce cadrul juridic existent privind traficul de persoane, axat pe exploatarea prin muncă și oferă o prezentare generală a cadrelor internaționale, cum ar fi Convenția privind munca forțată, (1930), precum și inițiative europene și modul în care acestea au fost implementate de către statele membre.

După parcurgerea acestei secțiuni și participarea la traininguri, cursanții sunt așteptați să:

- pentru ofițerii de poliție, să recunoască importanța cadrului legal în prevenirea și răspunsul oferit la cazurile de trafic de persoane pentru exploatarea prin muncă.
- înțeleagă contextul principalelor acte cu caracter normativ la nivel internațional și european.
- înțeleagă ce fel de standarde internaționale și cadre juridice există în Europa.
- poată enumera cele mai semnificative inițiative internaționale și europene legate de traficul de persoane, cu accent pe exploatarea prin muncă.

2.3 Definiții

Definițiile și detaliile sunt de o importanță capitală atunci când se examinează legea. O definiție are potențialul de a oferi claritate. În cel mai bun caz, definițiile acționează ca o busolă, oferind unui cititor „rătăcit” mai multe direcții potențiale pentru a continua lectura.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Definiția internațională a muncii forțate.

Conform OIM [Convenția privind munca forțată, 1930 \(nr. 29\)](#) Munca forțată sau obligatorie este: orice muncă sau serviciu impus unei persoane sub amenințarea unei pedepse și pentru care persoana respectivă nu s-a oferit de bunăvoie. Această definiție constă din trei elemente:

1. Munca sau serviciul se referă la toate tipurile de muncă care au loc în orice activitate, industrie sau sector, inclusiv în economia informală.
2. Amenințarea cu orice pedeapsă se referă la un spectru larg de sancțiuni folosite pentru a obliga pe cineva să muncească.
3. Caracterul involuntar: Termenul „oferit în mod voluntar” se referă la consimțământul liber și informat al unui lucrător de a accepta un loc de muncă și la libertatea sa de a pleca oricând. Acest lucru nu este valabil, de exemplu, atunci când un angajator sau un recrutor face promisiuni false pentru ca un lucrător să accepte un loc de muncă pe care altfel nu l-ar fi acceptat.

Convenția nr. 29, articolul 2 alineatul (2)

Convenția nr. 29, articolul 2 alineatul (2) prevede, de asemenea, excepții de la definiția muncii forțate, menționând în mod specific cinci situații în care poate fi impusă munca obligatorie:

1. orice muncă sau serviciu impus în temeiul legilor privind serviciul militar obligatoriu pentru lucrări cu caracter pur militar;
2. orice muncă sau serviciu care face parte din obligațiile civice normale ale cetățenilor unei țări care se guvernează singură;

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

3. orice muncă sau serviciu impus unei persoane ca urmare a unei condamnări pronunțate de o instanță judecătorească, cu condiția ca respectiva muncă sau serviciu să fie executată sub supravegherea și controlul unei autorități publice și ca persoana menționată să nu fie pusă la dispoziția unor persoane fizice, companii sau asociații private;
4. orice muncă sau serviciu impus în cazuri de urgență, respectiv în caz de război, calamitate sau amenințare de calamitate, cum ar fi: incendii, inundații, foamete, cutremure, epidemii sau epizootii violente, invazii de animale, insecte sau dăunători vegetali și, în general, orice circumstanță care ar pune în pericol existența sau bunăstarea întregii populații ori a unei părți a acesteia;
5. serviciile comunitare minore, care, fiind executate de membrii comunității în interesul direct al acesteia, pot fi considerate obligații civice normale ce revin membrilor comunității, cu condiția ca aceștia sau reprezentanții lor direcți să aibă dreptul de a fi consultați cu privire la necesitatea unor astfel de servicii.

Convenția nr. 105 privind abolirea muncii forțate

Convenția nr. 105 privind abolirea muncii forțate adoptată de OIM în 1957 se referă în principal la munca forțată impusă de autoritățile statului. Aceasta interzice în mod specific utilizarea muncii forțate:

- Ca pedeapsă pentru exprimarea opiniilor politice,
- În scopul dezvoltării economice,
- Ca mijloc de disciplină a muncii,
- Ca pedeapsă pentru participarea la greve,

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

- Ca mijloc de discriminare rasială, religioasă sau de altă natură.

„Muncă forțată” și „traficul de persoane”

„Muncă forțată”, „trafic de persoane” (numit și „trafic de ființe umane”) și „sclavia” sunt termeni adesea utilizați interschimbabil. Deși aceste concepte se suprapun în mod semnificativ, ele sunt distincte din punct de vedere conceptual și fiecare are o definiție clară în dreptul internațional.

Ce este traficul de persoane?

Definiția traficului de persoane, prevăzută de împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, 2000 ([Protocolul ONU](#)), la articolul 3 litera (a), cuprinde trei elemente:

- Acțiuni: Recrutarea, transportul, transferul, adăpostirea sau primirea de persoane.
- Mijloace: Mijloacele folosite pentru a îndeplini unul dintre actele interzise; și anume, utilizarea amenințării sau a forței sau a altor forme de constrângere, răpirea, fraudă, înșelăciunea, abuzul de putere sau o poziție de vulnerabilitate ori darea sau primirea de plăți sau beneficii pentru a obține consimțământul unei persoane care are control asupra unei alte persoane.
- Scop: Dacă acest act, folosind mijloacele menționate mai sus, a fost săvârșit în scopul exploatării. Protocolul ONU prevede că „exploatarea” include „cel puțin exploatarea prostituției altora sau alte forme de exploatare sexuală, munca sau serviciile forțate, sclavia sau practicile similare sclaviei, servitutea sau prelevarea de organe”.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Ce este sclavia?

„Sclavia” este definită în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Convenția Ligii Națiunilor pentru suprimarea comerțului cu sclavi și a sclaviei ([Convenția privind sclavia](#)), 1926, ca fiind „statutul sau condiția unei persoane asupra căreia este exercitată oricare putere sau toate puterile atașate dreptului de proprietate” (ibid). Sclavia este o instituție conexasă proprietății, în care un individ este supus controlului deplin al proprietarului de sclavi, care poate lua decizii în numele său cu privire la educație (dacă va merge sau nu la școală), muncă (tipul și condițiile) sau chiar viața privată (cu cine să se căsătorească). Interzicerea sclaviei în dreptul internațional a dobândit statutul de „jus cogens”, ceea ce înseamnă că toate statele o acceptă ca un principiu de la care nu se poate deroga. Cu toate acestea, și deși sclavia este interzisă prin lege în majoritatea țărilor, practica sau reminiscentele acesteia persistă în anumite țări. În majoritatea cazurilor, persoanele supuse sclaviei se vor afla într-o situație de dependență psihologică, economică și socială. Nu au altă opțiune decât să lucreze pentru „stăpânul” lor și vor intra sub incidența definiției muncii forțate prevăzute de Convenția nr. 29.

Exploatarea sexuală forțată în scop comercial

Exploatarea sexuală forțată cu scop comercial se referă la munca forțată impusă de agenți privați în scopul exploatarei sexuale comerciale și la toate formele de exploatare sexuală comercială a copiilor, inclusiv utilizarea, recrutarea sau oferirea de copii pentru producerea de materiale care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor.

Sclavie și practici asemănătoare sclaviei

Sclavia este definită în [Convenția privind sclavia din 1956](#) așa cum arătam anterior. Într-un tratat ulterior, statele au convenit că există și „practici asemănătoare sclaviei” ca

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

servitutea pentru datorii, căsătoria forțată sau servilă, vânzarea sau exploatarea copiilor (inclusiv în conflicte armate) și sclavia bazată pe descendență (ibid).

Servitutea pentru datorii

Servitutea pentru datorii este un statut sau o condiție în care o persoană și-a angajat munca sau serviciile (sau pe cele ale cuiva aflat sub controlul său) în circumstanțe în care valoarea justă a muncii sau a serviciului respectiv nu este aplicată în mod rezonabil pentru reducerea datoriei sau a duratei datoriei, sau durata și natura serviciului nu sunt limitate sau definite.

Căsătoria forțată sau servilă

Următoarele sunt definite ca practici „similare sclaviei” în Convenția privind sclavia din 1956. Orice instituție sau practică prin care (ibid):

- o femeie, fără dreptul de a refuza, este promisă sau dată în căsătorie în schimbul plății unei contraprestații în bani sau în natură părinților, tutorelui, familiei sau oricărei alte persoane sau grup;
- soțul unei femei, familia sa sau clanul său are dreptul de a o transfera unei alte persoane contra unei valori primite sau în alt mod; sau
- o femeie care, la moartea soțului ei, este susceptibilă de a fi moștenită de o altă persoană.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

2.4 Cadrul juridic internațional și european

În ultimele trei decenii, contextul și formele muncii forțate s-au schimbat substanțial. Un număr tot mai mare de persoane sunt supuse muncii forțate în economia privată, anumite grupuri de lucrători - în special migranții - prezentând un risc mai mare de a deveni victime. Acest lucru a condus la adoptarea unor instrumente internaționale pentru combaterea traficului de persoane, a muncii forțate și a practicilor conexe. Această secțiune trece în revistă principalele instrumente juridice internaționale și europene care abordează exploatarea prin muncă.

Cadre juridice internaționale

Organizația Internațională a Muncii (OIM) este dedicată promovării justiției sociale, drepturilor omului și drepturilor muncii recunoscute la nivel internațional, urmărind misiunea sa de la fondare conform căreia pacea în context de muncă este esențială pentru prosperitate.

OIM este o organizație tripartită care face parte din Organizația Națiunilor Unite. OIM reunește guverne, angajatori și organizații ale lucrătorilor. În plus, permite participarea altor organizații ale societății civile în calitate de observatori.

Prima normă internațională a muncii care se referă la munca forțată a fost adoptată de OIM în 1930. Convenția nr. 29 (Convenția privind munca forțată, [1930](#)) definește munca forțată ca fiind „orice muncă sau serviciu impus unei persoane sub amenințarea oricărei pedepse și pentru care persoana respectivă nu s-a oferit de bunăvoie”. Această definiție:

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Co-funded by
the European Union

1. se aplică tuturor formelor posibile de muncă forțată, inclusiv sclaviei și practicilor similare sclaviei, servituții pentru datorii și traficului de persoane;
2. acoperă toate tipurile de muncă, servicii și locuri de muncă, în orice activitate, industrie sau sector, inclusiv în economia informală; și
3. include toate formele de constrângere directă sau indirectă, cum ar fi violența fizică, amenințările psihologice sau neplata salariilor ori pierderea drepturilor sau privilegiilor.

Convenția OIM nr. 105 (Convenția privind abolirea muncii forțate, [1957](#)) se referă în principal la munca forțată impusă de autoritățile statului. Interzice utilizarea oricărei forme de muncă forțată sau obligatorie ca mijloc de constrângere politică sau educație, pedepsire pentru exprimarea opiniilor politice sau ideologice, mobilizarea forței de muncă, disciplina muncii, pedepsirea pentru participarea la greve sau discriminare.

A fost elaborată pentru a reglementa munca copiilor prin stabilirea unei vârste minime de admitere la angajare pe care semnatarii trebuie să o respecte. Această convenție a intrat în vigoare la 19 iunie 1976. Vârsta minimă de încadrare în munca a fost stabilită la 15 ani (13 ani pentru lucrări ușoare). Pentru lucrările periculoase, convenția a stabilit pragul de admitere la angajare la 18 ani (16 ani în anumite condiții) (ibid).

Organizația Internațională a Muncii (OIM) este prima organizație care reglementează munca copiilor. La 26 iunie 1973, Conferința Generală a OIM a adoptat un document obligatoriu din punct de vedere juridic care stabilește vârsta minimă legală de muncă la 15 ani. Convenția OIM nr. [138](#) (Convenția privind vârsta minimă de încadrare în munca) permite țărilor în curs de dezvoltare, a căror economie și facilități educaționale sunt insuficient dezvoltate, să stabilească temporar vârsta minimă de încadrare în munca la

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

14 ani. Această decizie trebuie justificată temeinic. OIM a adoptat, de asemenea, Recomandarea [R146](#) pentru a îndruma membrii în aplicarea prezentei convenții.

Considerând necesitatea adoptării de noi instrumente pentru interzicerea și eliminarea celor mai grave forme ale muncii copiilor, ca prioritate principală pentru acțiunile naționale și internaționale, inclusiv cooperarea și asistența internațională, în completarea Convenției și considerând că eliminarea efectivă a celor mai grave forme ale muncii copiilor necesită acțiuni imediate și cuprinzătoare, ținând cont de importanța educației de bază gratuite și de necesitatea de a scoate copiii în cauză din toate aceste activități și de a se asigura reabilitarea și integrarea lor socială, abordând în același timp nevoile familiilor lor, Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii, a adoptat, în 1999, Convenția privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor și acțiunea imediată în vederea eliminării lor, (nr. [182](#)), o convenție fundamentală care definește drept „copil” o persoană cu vârsta sub 18 ani.

Aceasta impune statelor care ratifică convenția să elimine cele mai grave forme de muncă a copiilor, inclusiv toate formele de sclavie sau practicile similare sclaviei, cum ar fi vânzarea și traficul de copii, servitutea pentru datorii și iobăgia, precum și munca forțată sau obligatorie, inclusiv recrutarea forțată sau obligatorie a copiilor în scopul utilizării în conflicte armate; prostituția și pornografia infantilă; utilizarea copiilor pentru activități ilicite, în special pentru producerea și traficul de droguri; și munca susceptibilă de a dăuna sănătății, siguranței sau moralei copiilor.

Convenția impune statelor care o ratifică să ofere asistența directă necesară și adecvată pentru scoaterea copiilor din cele mai grave forme ale muncii copiilor și pentru reabilitarea și integrarea lor socială. De asemenea, aceasta impune statelor să asigure

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

accesul la educație de bază gratuită și la formare profesională pentru copiii scoși din cele mai grave forme ale muncii copiilor ori de câte ori este posibil și adecvat.

Biroul Internațional al Muncii (OIM): [Consolidarea acțiunilor pentru eradicarea muncii forțate](#), Raportul (IV)1 (2013), Conferința Internațională a Muncii oferă o imagine de ansamblu asupra cadrului juridic internațional pentru eliminarea muncii forțate și o examinare a legislației și practicii naționale privind politicile și instituțiile naționale, prevenirea, protecția victimelor, despăgubirea și aplicarea legii. Acesta include un chestionar pentru statele membre, inclusiv propunerea de protocol, precum și recomandări propuse, elaborate pe baza observațiilor formulate de guverne, organizații patronale și sindicale.

Cadre internaționale și europene

Având în vedere persistența practicilor de muncă forțată în întreaga lume, OIM a adoptat în 2014 două noi standarde internaționale ale muncii pe această temă, cu scopul de a aduce instrumentele internaționale împotriva muncii forțate în era modernă. Împreună cu Recomandarea sa însoțitoare, Protocolul la Convenția privind munca forțată, 2014 (nr.29) completează instrumentele internaționale existente privind munca forțată și stabilește obligația statelor membre de a preveni munca forțată, de a proteja victimele și de a le oferi acces la căi de atac (a se vedea Caseta 2).¹⁴ De asemenea, subliniază legătura dintre munca forțată și traficul de persoane. În conformitate cu Convenția OIM nr. 29, Protocolul reafirmă, de asemenea, importanța urmăririi penale a autorilor și a încetării impunității acestora.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Legislația europeană

În Europa, există mai multe instrumente juridice care se concentrează pe diferite forme de exploatare prin muncă.

În ceea ce privește traficul de persoane în scopul exploatării prin muncă, Convenția Consiliului Europei din 2005 privind lupta împotriva traficului de ființe umane definește traficul inclusiv recrutarea și transportul prin mijloace de constrângere sau înșelăciune în scopul exploatării.

În cazul în care se utilizează constrângerea, consimțământul aparent al victimei la exploatare este irelevant. Deși domeniul de aplicare al Convenției include traficul de persoane în interiorul frontierelor naționale, o mare parte din acesta este dedicată controlului la frontiere și repatrierii. Acest instrument include prevederi pentru despăgubirea victimelor de către autori și impune statelor să ofere cazare, asistență psihologică și materială, tratament medical de urgență, servicii de traducere și interpretare, precum și consiliere privind drepturile legale, reprezentarea și accesul copiilor la educație. Directiva 2011/36/UE privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia se concentrează pe protejarea victimelor, Consiliul Europei fiind format din 47 de state membre ale continentului european.

Cadrul de reglementare se bazează pe mai multe directive, inclusiv Directiva-cadru și Directiva privind accesul. Aceste directive stabilesc principiile și obiectivele generale pe care statele membre trebuie să le respecte atunci când pun în aplicare legile și reglementările naționale, inclusiv prevederi pentru urmărirea penală a traficanților și prevenirea fenomenului. Acesta stabilește pedepse minime pentru autori și impune sprijin pentru victime care nu este condiționat de urmărirea penală. Acest sprijin ar trebui să includă măsuri legate de subzistență, cazare, tratament medical, consiliere și

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

informare și servicii de interpretare. Deși statele membre trebuie să se asigure că victimele traficului de persoane au acces la schemele existente de despăgubire pentru victimele infracțiunilor violente, nu există prevederi pentru despăgubiri pentru orele excesive de muncă, salariile neplătite sau alte dificultăți.

Mai multe directive în domeniul politicii de migrație solicită statelor membre să ia măsuri împotriva exploatării prin muncă.

În acest context și similar Convenției OIM privind lucrătorii migranți (a se vedea Caseta 3), există trei directive care vizează protejarea lucrătorilor migranți de abuzuri și exploatare.

Obiectivul Directiva 2009/52/CE de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile și măsurile aplicate angajatorilor de resortisanți ai țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală reprezintă interdicția generală de a angaja resortisanți ai țărilor terțe care nu au drept de ședere în UE. Această directivă recunoaște dreptul lucrătorilor de a depune plângeri împotriva angajatorilor și de a primi plăți restante. Aceasta depășește migrația ilegală și include elemente pentru protejarea drepturilor lucrătorilor, cum ar fi dreptul de a nu fi supus unor condiții de muncă extrem de abuzive.

Directiva Consiliului [2011/98/UE](#) (Directiva privind permisul unic) stabilește o procedură unică de solicitare pentru eliberarea unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe pentru a lucra într-un stat membru al UE și recunoaște dreptul resortisanților țărilor terțe, admiși pe baza principiului permisului unic, la egalitate de tratament în ceea ce privește condițiile de muncă, inclusiv salarizarea, concedierea, securitatea și sănătatea în muncă, libertatea de asociere și apartenența la sindicate.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Co-funded by
the European Union

Directiva [2014/36/UE](#) (Directiva privind lucrătorii sezonieri) stabilește condițiile de intrare și ședere a resortisanților țărilor terțe în scopul angajării sezoniere. Lucrătorii sezonieri au dreptul la egalitate de tratament în țara gazdă în ceea ce privește condițiile de angajare (de exemplu, vârsta minimă de muncă, salariul, concedierea, orele de lucru, concediul și zilele libere) și reglementările privind securitatea și sănătatea. De asemenea, aceștia au dreptul de a accesa anumite ramuri ale securității sociale (de exemplu, prestații legate de boală, invaliditate și bătrânețe), formare profesională, consiliere privind munca sezonieră oferită de oficiile de ocupare a forței de muncă și alte servicii publice.

Directiva Consiliului [2004/81](#) se referă la permisele de ședere (Directiva privind permisele de ședere) eliberate resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane. Această directivă prevede ca aceste permise să fie supuse următoarelor cerințe: (i) prezența victimei este necesară pentru investigarea infracțiunilor de trafic de persoane, (ii) victima a demonstrat o intenție clară de a coopera; și (iii) relațiile cu autorii au fost întrerupte. Directiva prevede, de asemenea, accesul victimelor la cazare, asistență medicală și psihologică și asistență juridică, atunci când acestea sunt prevăzute de legislația națională.

Directiva 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității adoptă o abordare centrată pe victimă, cu prevederi pentru a asigura asistența, sprijinul și protecția adecvate a victimelor, acordând o atenție specială copiilor și victimelor violenței bazate pe gen. În plus, această Directivă recunoaște dreptul victimelor de a fi informate și de a li se acorda sprijin pentru a participa la procedurile penale. Adoptată de Uniunea Europeană în 2012, își propune să stabilească standarde minime privind drepturile, sprijinul și protecția victimelor criminalității, inclusiv a victimelor violenței domestice și să garanteze că victimele primesc sprijin, informații și protecție adecvate, indiferent de infracțiunea pe care au

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Co-funded by
the European Union

suferit-o sau de statul membru al UE în care aceasta a avut loc. Directiva prezintă câteva domenii principale:

- **Recunoașterea drepturilor victimelor** - Subliniază dreptul victimelor de a fi tratate cu demnitate și respect și de a fi protejate de victimizarea secundară și repetată.
- **Acces la servicii de asistență** - Acesta impune statelor membre să asigure disponibilitatea serviciilor de sprijin, inclusiv consiliere, asistență juridică și compensații financiare.
- **Furnizarea de informații** - Victimele au dreptul de a fi informate cu privire la drepturile lor, la progresul anchetei și la procedurile judiciare.
- **Măsuri de protecție** - Directiva include prevederi pentru protecția împotriva intimidării și a represaliilor, în special pentru victimele vulnerabile, cum ar fi copiii sau victimele violenței domestice.

Asemenea:

- Directiva consolidează considerabil drepturile victimelor și ale membrilor familiilor acestora la informare, sprijin și protecție. Aceasta consolidează și mai mult drepturile procedurale ale victimelor în cadrul procedurilor penale.
- Directiva impune, de asemenea, ca țările UE să asigure o formare adecvată privind nevoile victimelor pentru acei funcționari care sunt susceptibili să intre în contact cu victimele.
- Țările UE au avut obligația să transpună prevederile directivei în legislația lor națională până la 16 noiembrie 2015. În 2013, Comisia Europeană a emis un [document de orientare](#) pentru a sprijini țările UE în acest proces.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Conform Directivei, victimele infracțiunilor ar trebui recunoscute și tratate cu respect, sensibilitate și profesionalism, fără niciun fel de discriminare bazată pe motive precum rasa, culoarea, originea etnică sau socială, caracteristicile genetice, limba, religia sau convingerile, opinia politică sau de altă natură, apartenența la o minoritate națională, averea, nașterea, dizabilitatea, vârsta, sexul, exprimarea genului, identitatea de gen, orientarea sexuală, statutul de ședere sau starea de sănătate.

În toate contactele cu o autoritate competentă care operează în contextul procedurilor penale și cu orice serviciu care intră în contact cu victimele, cum ar fi serviciile de sprijin pentru victime sau serviciile de justiție restaurativă, ar trebui să se țină cont de situația personală și nevoile imediate, vârsta, sexul, eventualele dizabilități și maturitatea victimelor infracțiunilor, respectând pe deplin integritatea lor fizică, mentală și morală.

Victimele infracțiunilor ar trebui să fie protejate de victimizarea secundară și repetată, de intimidare și de represalii, ar trebui să primească sprijin adecvat pentru a facilita recuperarea lor și ar trebui să li se asigure un acces suficient la justiție.

Violența îndreptată împotriva unei persoane din cauza genului, identității de gen sau expresiei de gen a acelei persoane sau care afectează în mod disproporționat persoanele de un anumit gen este înțeleasă ca violență bazată pe gen. Aceasta poate duce la vătămări fizice, sexuale, emoționale sau psihologice, sau pierderi economice pentru victimă/supraviețuitor.

Prezenta directivă înlocuiește **Decizia-cadru privind combaterea traficului de persoane in 2002**. Această decizie a oferit o definiție clară a traficului de ființe umane. În plus, a stabilit obligația statelor membre de a lua măsurile necesare pentru a se asigura că traficul este pedepsit prin sancțiuni penale eficiente, proporționale și disuasive.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

La 24 iunie 2020, Comisia a adoptat prima sa [Strategie privind drepturile victimelor \(2020-2025\)](#) pentru a se asigura că toate victimele tuturor infracțiunilor din UE pot beneficia pe deplin de drepturile lor. Strategia prevede acțiuni pentru Comisia Europeană, statele membre și societatea civilă pe o perioadă de 5 ani.

La 12 iulie 2023, Comisia a propus modificări la Directiva privind drepturile victimelor. Revizuirea abordează problemele identificate în [evaluare](#) în iunie 2022. Amendamentele se referă la cinci drepturi principale ale victimelor: accesul la informații, sprijin și protecție îmbunătățite, participare îmbunătățită la procedurile penale și acces facilitat la despăgubiri.

La 14 mai 2024, UE a adoptat o [Directivă](#) privind combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice. Aceasta este o evoluție istorică, deoarece directiva constituie primul act legislativ al UE care abordează în mod specific aceste probleme¹. Având în vedere că nu există prevederi obligatorii în tratate la nivelul Organizației Națiunilor Unite (ONU) care să se refere în mod expres la violența împotriva femeilor, adoptarea noii directive de către UE înseamnă că, pentru prima dată, statele membre ale UE care nu au ratificat Convenția de la Istanbul sunt acum supuse unor obligații din punct de vedere juridic la nivel internațional, care abordează în mod specific violența împotriva femeilor și violența domestică.

Similar Convențiilor OIM, mai multe directive ale UE se referă la reglementarea muncii și a ocupării forței de muncă și pot fi aplicate pentru a proteja lucrătorii de exploatarea

¹În conformitate cu articolul 49 din noua Directivă, toate statele membre ale UE trebuie să pună în vigoare toate actele cu putere de lege, reglementările și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei până la 14 iunie 2027.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

prin muncă și de munca forțată. Mai precis, Directiva privind timpul de lucru ([2003/88/CE](#)) restricționează timpul de lucru la 48 de ore pe săptămână, dă dreptul lucrătorilor la o perioadă de concediu anual plătit de patru săptămâni și impune pauze zilnice și săptămânale între perioadele de lucru.

Directiva privind sănătatea și securitatea la locul de muncă ([89/391/CEE](#)) acoperă toți lucrătorii (nu doar angajații), deși exclude lucrătorii casnici.

Legislația națională

În ceea ce privește exploatarea prin muncă a victimelor traficului de persoane, mai multe țări din UE și-au modificat cadrul legislativ și au elaborat planuri de acțiune împotriva traficului de ființe umane în vederea implementării Protocolului de la Palermo și a Deciziei-cadru a UE din 2002 privind combaterea traficului de persoane (înlocuită de Directiva din 2014). Aceste planuri conțin de obicei secțiuni specifice privind prevenirea, urmărirea penală și protecția victimelor.

De exemplu, guvernul danez a modificat Codul penal în 2002 pentru a alinia definiția traficului de persoane la principiile internaționale și ale UE și a introdus o pedeapsă cu închisoarea de până la zece ani pentru autorii traficului de persoane. Din 2002, a implementat planuri de acțiune axate pe prevenirea traficului, identificarea și protejarea victimelor, urmărirea penală a autorilor și promovarea parteneriatului.

În 2015, Finlanda a revizuit prevederile privind traficul de persoane din Codul penal și a introdus modificări legislative pentru asistența acordată victimelor traficului de persoane. Aceste reforme au fost urmate de adoptarea Planului de acțiune guvernamental împotriva traficului de persoane (2016–2017), axat pe informarea

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

victimelor și a grupurilor aflate în situații de risc; aplicarea legii; formare și conștientizare, precum și cooperarea la nivel național și transfrontalier.

Irlanda, a introdus infracțiunea de trafic de persoane în dreptul penal în 2008. Această legislație prevede pedepse de până la închisoare pe viață și o amendă nelimitată pentru traficul de persoane în scopul exploatării prin muncă sau sexuală sau pentru prelevarea de organe. În 2013, această prevedere a fost modificată din nou pentru a include două noi forme de exploatare, și anume cerșetoria forțată și traficul în scopul săvârșirii forțate de infracțiuni. Al doilea Plan național de acțiune (2016) se bazează pe realizările primului plan de acțiune și stabilește măsuri neexhaustive în domeniile prevenirii, protecției, răspunsului dreptului penal și urmării penale, parteneriatelor, răspunsului la traficul de copii și monitorizării și evaluării.

În Italia, Legea nr. 199 din 2016 a modificat codul penal pentru a prevedea două noi infracțiuni: (i) intermedierea ilegală a forței de muncă, care sancționează pe oricine recrutează persoane pentru a lucra cu terți în condiții de exploatare; și (ii) exploatarea prin muncă, care pedepsește pe oricine utilizează, recrutează sau angajează lucrători care îi supun exploatării. Această lege identifică indicatorii care definesc exploatarea prin muncă (încălcări repetate ale reglementărilor privind orele de lucru și perioadele de odihnă; lipsa unui salariu sau salarii sub cele stabilite prin contractul colectiv de muncă; încălcarea normelor de securitate și sănătate în muncă; și condiții de viață sau de muncă degradante).

Abordarea exploatării prin muncă în contextul recrutării lucrătorilor

Prevenirea exploatării prin muncă prin intervenția asupra agențiilor de recrutare și ocupare a forței de muncă

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Articolul 5 alineatul (1) din Directiva privind munca prin agent de muncă temporară (2008/104/CE) stabilește principiul egalității de tratament și al egalității de remunerare între lucrătorii temporari și forța de muncă obișnuită. Articolul 6 alineatul (3) interzice perceperea de comisioane lucrătorilor în schimbul organizării recrutării sau al încheierii unui contract de muncă.

Convenția OIM nr. 181, privind agențiile private de ocupare a forței de muncă, datează din 1997 și a fost ratificată de 13 state membre ale UE. Aceasta stabilește parametrii generali pentru reglementarea recrutării, plasării și angajării lucrătorilor de agențiile private de ocupare a forței de muncă, interzice perceperea de comisioane lucrătorilor și garantează protejarea drepturilor fundamentale la locul de muncă, cum ar fi libertatea de asociere, negocierea colectivă, egalitatea de șanse și de tratament pentru lucrătorii migranți recrutați sau plasați în țările gazdă, precum și un sistem de sancțiuni pentru agențiile frauduloase.

Consiliul Europei

Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane a fost adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 3 mai 2005, în urma unei serii de alte inițiative ale Consiliului Europei în domeniul combaterii traficului de ființe umane. Convenția a intrat în vigoare la 1 februarie 2008, în urma celei de-a zecea ratificări. Deși se bazează pe instrumentele internaționale existente, Convenția depășește standardele minime și consolidează protecția acordată victimelor.

Munca GRETA

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Co-funded by
the European Union

Grupul de experți pentru lupta împotriva traficului de ființe umane (GRETA) este responsabil de monitorizarea implementării [Convenției Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane](#) de către Părți.

Statisticile incluse în rapoartele de țară ale GRETA indică faptul că traficul de persoane în scopul exploatării prin muncă a fost în creștere și a devenit forma predominantă de exploatare în unele țări.

Articolul 4 din CEDO

Articolul 4 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede că nimeni nu va fi ținut în sclavie sau servitute și că nimeni nu va fi obligat să efectueze muncă forțată sau obligatorie.

În noiembrie 2019, Secretarul General a [prezentat](#) Comitetului de Miniștri o „Foaie de parcurs privind consolidarea acțiunilor împotriva traficului de ființe umane în scopul exploatării prin muncă”. În conformitate cu această foaie de parcurs, GRETA a adoptat, în septembrie 2020, un compendiu de bune practici în domeniul combaterii traficului de persoane în scopul exploatării prin muncă. Compendiul a servit drept bază pentru elaborarea unei Note de orientare privind prevenirea și combaterea traficului de persoane în scopul exploatării prin muncă, pe care GRETA a adoptat-o în noiembrie 2020.

Recomandarea Comitetului de Miniștri

La 27 septembrie 2022, Comitetul de Miniștri a adoptat Recomandarea [CM/Rec\(2022\)21](#) privind prevenirea și combaterea traficului de ființe umane în scopul exploatării prin muncă, care invită statele membre ale Consiliului Europei să adopte legi, politici și strategii naționale care să abordeze traficul în scopul exploatării prin muncă, urmând o abordare bazată pe drepturile omului și centrată pe victimă. Aceasta se

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

bazează pe activitatea de monitorizare și pe îndrumările GRETA, pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și pe concluziile și deciziile Comitetului European pentru Drepturi Sociale.

Expunerea de motive conține un pachet cuprinzător de măsuri, în următoarele domenii: Prevenire, Protecție, Urmărire penală, Parteneriate și cooperare internațională. Acțiuni pentru a facilita responsabilitatea corporativă și a asigura asigurarea respectării răspunderii corporative. <https://www.coe.int/en/web/anti-human-trafficking/labour-exploitation>)

Prevenirea

- Pentru a preveni traficul de ființe umane în scopul exploatării prin muncă, statele membre ar trebui să ofere un climat de respect pentru drepturilor sociale, care să protejeze potențialele victime de vulnerabilitate și de riscul de a deveni victime ale traficului.
- Statele membre ar trebui să recunoască faptul că neevaluarea practicilor potențial neconforme de pe piața muncii împiedică o reglementare eficientă și facilitează traficul de persoane pentru exploatarea prin muncă.

Protecție

- Statele membre ar trebui să consolideze și să acorde prioritate depistării cazurilor de trafic de ființe umane în scopul exploatării prin muncă și identificării victimelor.
- Statele membre ar trebui să adopte o abordare centrată pe victimă în combaterea traficului de ființe umane, în care drepturile victimelor să fie garantate și prioritizate față de obiectivele economice, financiare, de aplicare a legii și de migrație.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

- Conform Națiunilor Unite, [Principii fundamentale privind dreptul la o cale de atac eficientă pentru victimele traficului de persoane](#), dreptul la o cale de atac eficientă ar trebui să includă restituirea, despăgubirea, reabilitarea, satisfacția și garanțiile de nerepetare.
- Statele membre au obligația de a promova, respecta și realiza drepturile copiilor și principiul abolirii efective a muncii copiilor, în conformitate cu Convenția OIM privind vârsta minimă (nr. 138) și Convenția OIM privind cele mai grave forme ale muncii copiilor (nr. 182).

Urmărirea penală

- Din cauza lipsei de cunoștințe și a interpretărilor diverse ale traficului de persoane în scopul exploatării prin muncă, există confuzie între încălcările legislației muncii și traficul de ființe umane în scopul exploatării prin muncă.
- Absența unor inspecții eficiente la locul de muncă poate crea o incapacitate de a obține probe pentru identificarea victimelor traficului de persoane în scopul exploatării prin muncă, de a dovedi infracțiunile și de a-i urmări penal pe autorii acestora.

Parteneriat și cooperare internațională

Statele membre ar trebui să faciliteze și să încurajeze cooperarea interinstituțională și transfrontalieră în identificarea și urmărirea cazurilor de trafic de ființe umane în scopul exploatării prin muncă.

În ceea ce privește acțiunile de facilitare a responsabilității corporative și de asigurare a răspunderii corporative, întreprinderile au obligația legală și etică de a garanta drepturile lucrătorilor și de a proteja persoanele care lucrează pentru ele, fie prin

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

contracte de muncă directe, fie prin alte acorduri, împotriva practicilor de exploatare, care includ traficul de ființe umane pentru exploatarea prin muncă.

Comisia Europeană

Comisia Europeană oferă îndrumări practice în ghidul sectorial referitor la agențiile de ocupare a forței de muncă și recrutare, care implementează [Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului](#) (UNGP). Recunoaște că lipsa unei reglementări eficiente a agențiilor de ocupare a forței de muncă și de recrutare, precum și barierele reduse la intrarea în domeniu permit proliferarea companiilor fără scrupule. Astfel de companii variază de la cele care profită în mod conștient de practicile de muncă deficitare până la organizațiile criminale implicate în traficul de persoane și alte încălcări grave ale drepturilor omului.

La 14 septembrie 2022, Comisia a propus un regulament de interdicere a produselor fabricate prin muncă forțată, inclusiv munca copiilor, pe piața internă a Uniunii Europene (UE). Propunerea acoperă toate produsele puse la dispoziție pe piața UE, indiferent dacă sunt fabricate în UE pentru consum intern și pentru export, sau importate.

La 19 decembrie 2022, Comisia Europeană a publicat o propunere de modificare a Directivei 2011/36/UE. Aceasta își propune să consolideze protecția împotriva traficului de persoane în UE și să răspundă noilor evoluții. Obligația de a combate munca forțată este stipulată în Convenția OIM privind munca forțată (C 29), 1930.

Regulamentul privind munca forțată (Regulamentul), adoptat recent de Parlamentul European, vizează interdicerea de pe piața europeană a produselor fabricate prin muncă forțată, un pas crucial către obiectivul european de eliminare a tuturor formelor de muncă forțată.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Agenția pentru Drepturi Fundamentale (FRA)

Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene (FRA) este centrul de expertiză al UE în domeniul drepturilor fundamentale. Este un organism independent al UE, finanțat din bugetul Uniunii.

Au fost publicate mai multe căutări și manuale axate pe problemele legate de traficul de persoane și pe modul în care fenomenul afectează grupurile vulnerabile. Inviația rusă a Ucrainei a generat solidaritate din partea guvernelor UE, a autorităților locale și a societății, acestea primind peste 7 milioane de persoane care fugeau de agresiune. Răspunsul rapid al Uniunii Europene, activând. [Directiva UE privind protecția temporară](#), a oferit o ușurare binevenită și sprijinul mult necesar celor aflați în nevoie. Aceasta a permis persoanelor strămutate oportunitatea de a se stabili rapid și de a lucra, de a călători și de a accesa servicii în întreaga UE. Însă alte probleme presante legate de drepturile omului au ieșit în evidență și au rămas printre prioritățile agendei UE, cum ar fi traficul de persoane, violența sexuală și cea bazată pe gen, infracțiunile motivate de ură și dezinformarea alimentată de ură. FRA a publicat la 21 octombrie 2022 un raport intitulat [Războiul de agresiune rusesc împotriva Ucrainei – Impactul general asupra drepturilor fundamentale în UE - Buletinul 2](#) și pe 28 februarie 2023 [Fuga din Ucraina: Experiențele persoanelor strămutate în UE](#) urmat de un altul pe 29 septembrie 2023, intitulat [Agresiunea rusă împotriva Ucrainei – Copiii strămutați găsesc protecție în UE - Buletinul 3](#)

Mai recent, la 1 august 2024, a fost publicat și un raport care îndrumă inspectorii să identifice abuzurile și să protejeze lucrătorii migranți. [Sase puncte pentru muncă Inspectorii de la locul de muncă – garanții din legislația UE pentru lucrătorii din afara UE](#), iar la 21 noiembrie 2024 a fost publicat un comunicat de presă intitulat un manual

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

conceput pentru a fi utilizat de personalul de inspecție a locurilor de muncă din statele membre: [Cum pot inspectorii de la locul de muncă să protejeze drepturile lucrătorilor din țările terțe - Manual de instruire.](#) Acest raport a avut scopul de a împuternici inspectorii de la locul de muncă să aplice standardele de protecție din legislația UE care protejează drepturile lucrătorilor din țări terțe, inclusiv ale lucrătorilor sezonieri, ale lucrătorilor migranți cu permise temporare și ale migranților aflați în situație nereglementară.

Autoritatea Europeană a Muncii

Misiunea Autorității Europene a Muncii este de a contribui la asigurarea unei mobilități echitabile și eficiente a forței de muncă în întreaga UE și de a asista statele membre și Comisia Europeană în coordonarea sistemelor de securitate socială din UE.

Autoritatea Europeană a Muncii contribuie la asigurarea faptului că normele UE privind mobilitatea forței de muncă și coordonarea securității sociale sunt aplicate într-un mod echitabil și eficient. Obiectivul principal este de a facilita beneficiile cetățenilor și întreprinderilor pe piața internă a Uniunii Europene. ELA coordonează și sprijină statele membre în efectuarea de inspecții transfrontaliere pentru a consolida aplicarea transfrontalieră a normelor UE, efectuează analize și evaluări ale riscurilor legate de aspectele legate de mobilitatea transfrontalieră a forței de muncă, facilitează cooperarea și schimbul de informații între statele membre și oferă servicii de mediere în litigiile transfrontaliere dintre statele membre ale UE.

Dincolo de cele menționate anterior, ELA evaluează riscurile și efectuează analize privind mobilitatea forței de muncă și coordonarea securității sociale în întreaga UE. Acest lucru se realizează în cooperare cu statele membre și, după caz, cu partenerii

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

sociali și serviciile, agențiile și rețelele UE active în domeniul politicii sociale și al ocupării forței de muncă. În acest context, ELA:

- Efectuează analize strategice privind provocările specifice sectorului și problemele recurente, precum și analize și studii aprofundate concentrate pentru a investiga aspecte specifice legate de mobilitatea forței de muncă și coordonarea securității sociale;
- **Colectează date statistice** compilate și furnizate de statele membre și simplifică fluxurile de lucru pentru colectarea datelor;
- Oferă sprijin analitic pentru inspecțiile concertate și/sau comune (CJI) susținute de ELA la cererea autorităților naționale implicate; de asemenea, sprijină evaluarea cazurilor aduse ELA de către organizațiile partenerilor sociali;
- Organizează activități de informare și ateliere tehnice pentru a sprijini capacitățile analitice și de evaluare a riscurilor în cadrul autorităților naționale competente și dezvoltarea capacității de evaluare a riscurilor în probleme de mobilitate transfrontalieră a forței de muncă și coordonare a securității sociale în UE.

2.5 Activitate sugerată pentru capitolul 2

Tabel 1 Interacțiune prin prezentare

Numele activității	Interacțiunea prin prezentare
--------------------	-------------------------------

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Tipul de activitate	Sesiuni teoretice / prezentare / interacțiuni cu participanții folosind metoda de brainstorming.
Durată	30-45 de minute.
Obiective de învățare	Sugestie: Folosește taxonomia lui Bloom https://www.utica.edu/academic/Assessment/new/Blooms%20Taxonomy%20-%20Best.pdf .
Materiale necesare	Rezultatul 3.
Instrucțiuni pentru facilitator	Puneți accent pe cadrul normativ comun
Discuții și concluzii	Poate fi utilizată o cauză CEDO care implică fiecare țară atunci când se desfășoară procesul la nivel național.
Sfaturi pentru facilitator	Utilizarea de referiri succinte la cadrul juridic internațional și european.
Materiale informative	De exemplu, studii de caz care ar trebui tipărite și furnizate participanților.

Variații pentru implementarea online	N/A
Referințe	Jurisprudența Consiliului Europei/Comisiei Europene/CEDO.

2.6 Reflecții

Traficul de ființe umane în scopul exploatării prin muncă este unul dintre cele mai dificile fațete ale „sclaviei moderne”. Este o provocare din mai multe motive:

- deoarece în practică apar diferențe în interpretarea, aplicarea standardelor de muncă și în definirea exploatării prin muncă;
- deoarece victimele preferă să nu depună plângeri sau să își asume rolul de martori și sunt adesea dependente de traficanții lor pentru muncă și locuință
- deoarece combaterea traficului în scopul exploatării prin muncă necesită acțiuni coordonate între stat, societatea civilă, sindicate și sectorul privat.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

2.7 Referințe

Clark, N. (2013). Detecting and tackling forced labour in Europe. Joseph Rowntree Foundation.

European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2015). Severe labour exploitation: workers moving within or into the European Union. States' obligations and victims' rights. Luxembourg.

Government of Ireland. (2009–2012). National Action Plan To Prevent and Combat Trafficking in Human Beings.

Government of Ireland. (2012). Second National Action Plan to Prevent and Combat Human Trafficking in Ireland.

International Labour Organization (ILO). (2014). Strengthening action to end forced labour. Report IV(1).

Ministry of Children, Gender Equality, Integration and Social Affairs. (2015). The 2015–2018 Action Plan to combat trafficking in human beings.

Ministry of Interior. (2017). Government Action Plan against Human Trafficking 2016–2017. Helsinki.

Rubio Grundell, L. (2015). EU Anti-Trafficking Policies: from Migration and Crime Control to Prevention and Protection (Policy Brief No. 9). Robert Schuman Centre for Advanced Studies.

Părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu le reflectă pe cele ale Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru acestea.

Informații

Unii autori notează faptul că includerea traficului de persoane în categoria migrației, în special a celei ilegale, este probabil unul dintre principalele motive ale lipsei de succes a politicilor UE anti-traffic. Dimpotrivă, aceste politici ar trebui să asigure concentrarea pe exploatare, nu pe trecerea ilegală a frontierei, precum și armonizarea pedepselor și garantarea faptului că măsurile de protecție devin obligatorii, nediscriminatorii, necondiționate și adecvate. (vezi Rubio Grundell, 2015).

Linkuri:

<https://www.ilo.org/>

<https://www.itcilo.org/>

<https://www.coe.int/en/web/portal>

https://commission.europa.eu/index_ro

<https://fra.europa.eu/el>

<https://www.coe.int/en/web/anti-human-trafficking/greta>

www.eradicating2project.eu

Co-funded by
the European Union

Opiniile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului/autorilor și nu reflectă neapărat opiniile Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene (autoritatea care acordă finanțarea). Nici Uniunea Europeană, nici Comisia Europeană nu pot fi trase la răspundere pentru acestea.